

Žila jsem s duchem

A. T. Jurasek

Žila jsem s duchem

A. T. Jurásek

Nikdy jsem na duchy moc nevěřila. Zvláště ne na ty, co dělají hluk a nepořádek. Vždycky jsem si myslela, že to jsou jen výmysly příliš ustrašených lidí s bujnou fantazií, kteří každé křupnutí, zavrzání či šelest větru okamžitě přisuzují duchovi. Popravdě jsem se tomu smála a v duchu si klepala na čelo.

Všechno to začalo bezmála před rokem, kdy se nám narodil syn Tadeáš. S Tomášem, mým manželem, jsme se dlouho pokoušeli o potomka, a když se nám to konečně povedlo, byli jsme šťastím bez sebe. Jenže tady všechno hezké končilo: manžel dostal vyhazov z práce a pán, kterému patřil náš byt, nám oznámil, že už nám bohužel neprodlouží nájemní smlouvu, protože i u něj v rodině se narodilo dítě, a mladí rodiče by se teď chtěli osamostatnit.

Chvíli jsme tedy bydleli u mých rodičů, kteří nám rádi poskytli azyl. Zhruba v té době jsem se potkala s Alicí, mou kamarádkou ze střední, se kterou jsem se neviděla dobrých deset let. Když jsme se tak bavily, zmínila jsem se jí o naší situaci, načež mi okamžitě nabídla byt – její manžel s nimi totiž podnikal. Byty byly v jeho vlastnictví a on je pronajímal za hříšné peníze, nám však, ze známosti, dá slevu, dušovala se Alice.

„Před dvěma dny se z něj nájemníci odstěhovali. Ještě jsme ho nestačili nikomu nabídnout,“ vyprávěla mi. „Jestli máš zájem, můžeme se na něj jít někdy podívat.“

Jistě že jsem měla zájem a tak jsme se tam já, Tomáš a Alice hned druhý den sešli.

Byl to byt dva plus jedna s docela velkými místnostmi, dlouhým balkónem a výhledem na soukromý dvůr.

„Je to jen deset minut od města, přesto velmi klidná lokalita,“ mluvila Alice, zatímco nás prováděla po prázdném bytě. Zněla přitom jako nějaká zkušená realitní agentka.

Byt byl nádherný, s nově rekonstruovanou kuchyní, koupelnou a záchodem. Nedaleko odtud byl i velký park s mateřskou školkou, na což měl Tadeáš sice ještě spoustu času, ale vzhledem k tomu, že brzy bude léto, park bude výborným místem na trávení volného času. Nemohla jsem si to tam prostě vynachválit.

Alice nám při odchodu řekla, že nám dá týden na rozmyšlenou, pak byt nabídne někomu jinému.

„Třicet tisíc je docela dost peněz... Kde je máme vzít? Ted?“ ptal se mě večer Tomáš, když jsme leželi v posteli po úporném, dvouhodinovém uspávání Tadeáška, a přemýšleli nad kaucí k pronájmu bytu.

„Mám nějaké peníze bokem,“ pošeptala jsem mu do ucha. „Šetřila jsem si je pro takovéhle případy.“

Tomáš byl zticha. Byl to totiž chlap, který by si nenechal od ženský zaplatit ani čaj, natož bydlení. Určitě si připadal neschopně, když se nemohl o sebe a svou rodinu postarat sám. Jenže byl bez práce a bez peněz, a u rodičů jsme taky nemohli zůstat napořád. Obývák, který nám velkoryse poskytli, nám už začínal být malý... Nezbyvalo mu nic jiného.

„Tak jo,“ řekl nakonec, políbil mě na tvář a pevně objal kolem ramen.

Neuběhl ani týden a už jsme bydleli v novém. Sotva jsme přestěhovali poslední kousek nábytku, Tomášovi se naskytla práce v jedné počítačové firmě nedaleko, a tak to vypadalo, že se k nám štěstí opět vrátilo.

Jednou, když byl Tomáš v práci a malinký usnul v postýlce, dala jsem se do uklízení bytu. Chvilka klidu a relaxace, pomyslela jsem si ironicky s hadrem v ruce. Všechno probíhalo tak jako obvykle, jen jsem měla pocit, jako by mě někdo celou dobu sledoval, což bylo nemožné, protože jsme bydleli v nejvyšším patře. A pak se mi stala zvláštní věc – procházela jsem zrovna kolem velkého zrcadla v předsíni, když jsem si všimla, jak za prosklenými dveřmi do kuchyně stojí tmavý obrys vysoké postavy. Vylekaně jsem se ohlédla, ale za dveřmi nic nebylo. Znovu jsem se podívala do zrcadla; taky nic. V tu chvíli mě napadlo, že to mohla být jen hra světla a stínu, protože naše předsíň byla nejtmaším místem z celého bytu; i když se v ní svítilo, bylo tam neustále šero.

Během následujících dvou týdnů jsem měla ten pocit, že mě někdo sleduje, neustále, a také jsem ještě několikrát zahlédla ten obrys, ale byly to spíše jen takové ty mžítky, kterým člověk nedává moc velký význam. K tomu se i Tadeáš choval poněkud zvláště. Dlouho a soustředěně se díval do rohů místností, jako by tam snad něco viděl. Někdy se u toho jen tak

začal usmívat, jindy naopak plakat. Bylo mi však trapné o tom všem říkat Tomášovi, zvláště když jsem věděla, že má na takové věci stejný názor jako já. Ale pak to najednou přestalo a já se začala konečně v bytě cítit jako doma.

Konečně...

Ani jsem se nenadála a byla polovina léta. Tadeáš se vzbudil jen jednou za celou noc a já jsem se tak ráno cítila konečně odpočatá. Žádné vstávání co hodinu k plačícímu dítěti, žádné podřimování, ale hluboký, plnohodnotný spánek. Není proto divu, že jsem se do postele těšila od té doby, co jsem z ní vstala. Bláhově jsem doufala, že se bude předešlá noc opakovat.

S Tomášem jsme se vášnivě pomilovali, a zatímco on okamžitě usnul a tiše oddechoval, já ještě chvíli ležela na jeho hrudi a přemýšlela nad budoucností. Nad tím, kdy se vrátím do práce nebo jakou barvu talířů mám koupit, aby ladily s novou kuchyní.

Přetočila jsem se na bok a cítila, jak na mě přichází spánek, když mě probudilo třísknutí dveří od záchodu. Pohoršeně jsem zamručela a zavrtala se do přikrývky. To musí dělat takový kravál, když jde čůrat? Spláchl a šel do koupelny, kde se dokonce vysmrkal do umyvadla. Jak nechutné, s kým to proboha žiju? vztekala jsem se v duchu, rozmrzelá z náhlé neohleduplnosti vůči mě a dítěti. Zastavil vodu a vyšel z koupelny. Slyšela jsem, jak jeho bosé nohy pleskají o podlahu. Ale místo do ložnice zamířil do obývacího. Zavřel za sebou dveře a bylo ticho.

Nedalo mi to, takže jsem se otočila a do něčeho vrazila: polekaně jsem přitom vyjekla. Tomáš, který stále ležel vedle mě, něco zamumlal a přetočil se na druhý bok. Srdce se mi divoce rozbušilo. Jestli je Tomáš tady, koho jsem to před chvílí slyšela?

„Vstávej! Slyšíš? Vstaň!“ lomcovala jsem jím a naléhavě mu šeptala do ucha.

„Co... Co je?“ mžoural na mě rozespalyma očima.

„Někdo je v obývacím! Někoho jsem tam slyšela!“

„Dveře jsou zajištěné zámkem a řetízkem... Navíc bydlíme v šestém patře,“ připomněl mi otráveně. Nenechala jsem se však odbýt, takže nakonec přeci jen vstal. Jen v trenkách, neohroženě a naprosto bez obav zamířil rovnou do obývacího. Rozsvítil a podle jeho očekávání tam nikdo nebyl. Stejně jako v kuchyni, na záchodě a v koupelně... Dveře i okna byly pevně zavřené a byt dokonale čistý; dokonce i umyvadlo bylo suché.

„Určitě se ti něco zdálo,“ utěšoval mě Tomáš, když jsme se vrátili zpátky do postele. „Říkala jsi přeci, že jsi usínala, když jsi to slyšela.“

„Jo, asi jo,“ kývla jsem provinile hlavou a pevně ho objala. Nebyla jsem si ale úplně jistá tím, jestli jsem mu řekla pravdu.

Týden před koncem letních prázdnin přinesl Tomáš novinu, že ho povýšili v práci, takže to musel jít s kamarády náležitě oslavit. Byl to zrovna pátek a venku od rána pršelo, takže jsem nevyrazila jako obvykle do parku, ale zůstala jsem doma. Tadeášek usnul v nové vibrační sedačce, která mi tiše vrčela u nohou, a já tak měla vzácnou chvíli jen pro sebe. Zapnula jsem si v televizi nějaký hudební kanál a dala ho potichu, aby mi v pokoji vytvářel příjemnou kulisu, protože nemám ráda, když je v místnosti ticho. Na notebooku jsem si otevřela oblíbené webové stránky a s čajem pro kojící matky jsem zkoumala, co je ve světě nového.

Kostelní zvon odbil půl pátou, když jsem uslyšela chřestit klíče v zámku. Á, Tomáš už je doma, radovala jsem se. Letmě jsem se koukla na hodinky, a když jsem zjistila, že je doma nějak brzy, houkla jsem na něj: „Co ty tady?“ Rychle jsem se ale chytla za pusku, protože mi nedošlo, že malinký ještě spí. Naštěstí jsem ho nevzbudila.

Slyšela jsem ho, jak hodil klíče do misky a sezul se. Možná mě neslyšel, pomyslela jsem si. Odložila jsem notebook a vydala se za ním. Šel rovnou do kuchyně a dupal přitom nohama, což normálně nedělá.

„Stalo se něco?“ zeptala jsem se, když jsem vešla do kuchyně, kde mě vzápětí polil studený pot. Nikdo tam nebyl. Ale vždyť jsem slyšela, jak tudy jde, dokonce jsem zahlédla i jeho stín!

Rychle jsem šla do předsíně. V misce nebyly žádné klíče a ani jeho boty neležely na podlaze. K tomu jsem zapomněla vytáhnout klíč ze zámku, takže bylo absolutně nemožné se dostat dovnitř! Cítila jsem, jak se mi strachy sevřel žaludek. Z obývacího ke mně dolehl Tadeášův pláč. Na nic jsem nečekala a rychle se rozběhla za ním. Pro jistotu jsem zavřela dveře do obývacího a ještě je zamkla.

„Tomáš se mi pak divil, proč jsem se doma tak zabarikádovala, a když jsem mu to řekla, vysmál se mi,“ vyprávěla jsem později Alici, co jsem zažila. „A pak si ze mě ještě dělal legraci...“

„Opilý chlap, to je neštěstí,“ kroutila soucitně hlavou. „S tím duchem jsi mě ale vyděsila,“ dodala a rozhlédla se po kuchyni, jako by snad čekala, že ten přízrak každou chvíli vyskočí z lednice nebo z některého z šuplíků.

„Ted' už se tomu směju, ale v tu chvíli jsem byla opravdu vystrašená.“

„Když je žena sama doma, nebo s dítětem,“ usmála se na malého, kterého jsem zrovna kojila, „má právo se strachovat. Je to úplně přirozené... A kdy že se to stalo?“

„Včera to byl týden,“ řekla jsem po krátké odmlce.

„A od té doby nic?“

„Nic,“ zakroutila jsem hlavou. „Musím se sama sobě smát, když se tě na to ptám, ale... Strašilo tady i před tím?“

„Jsi první, která se o tom zmiňuje. Předchozí majitelé se odstěhovali, protože se rozvedli, ne proto, že by tady strašilo. A ještě před tím tady bydlel jeden starší muž, od kterého jsme byt odkoupili. Na strašidla si ale nestěžoval...“

„Ty máš teda přehled,“ usmála jsem se a připadala si najednou trapně.

Když nás ten duch navštívil zase, byl u toho i Tomáš. Seděli jsme u televize a sledovali film na DVD, který nám doporučil známý. Malinký dnes usnul docela brzy, takže jsme měli celý večer pro sebe. Za okny se začalo stmívat a já se přitiskla blíže k Tomášovi, kterému se to líbilo. Neuběhlo ani deset minut a už mě líbal na krku a stahoval ze mě tričko.

„Nech toho,“ chichotala jsem se. „S takovouhle se na ten film nedokoukáme!“

„To mi ted' vůbec nevadí!“ zafuněl nadržene a vrhl se na mě.

V tom se televize vypnula, dveře do obývacího se rozletěly dokořán a někdo se škodolibým smíchem vyběhl z pokoje ven, rovnou do předsíně, kde s ohromnou ránou třískly vchodové dveře.

Na malý moment jsme byli oba dva přimrazení strachy k sobě. Pak začal Tadeáš brečet a já se rychle rozběhla k němu, zatímco Tomáš rozsvěcoval všechna světla a kontroloval byt.

„Dveře jsou celou dobu zamčené,“ přišel mi oznámit do ložnice. Držela jsem malého v náručí a opět ho uspávala. Trvalo to jen chvíli, než opět usnul.

Zbytek večera jsme proseděli v kuchyni.

„Veroniko, promiň,“ řekl tiše a objal mě. „Promiň, že jsem ti nevěřil...“

Pak uvařil čaj, nad kterým jsme uvažovali, co budeme dělat.

„Odstěhujeme se. V první možné chvíli,“ shodli jsme se.

Jenomže ta vhodná chvíle ne a ne přijít. Léto definitivně skončilo a nastal podzim. Listí na stromech začalo odumírat a příroda se připravovala na příchod zimy. Dny byly náhle kratší a noci studenější a delší. Během nich nejenom mě ze spaní mnohokrát budily podivné zvuky. Někdy to připomínalo škrábání nehtů o dřevo, jindy to zase bylo tiché a vytrvalé ťukání ve zdech. Slyšela jsem taky ještě několikrát ty kroky, a jednou dokonce i hihňání přímo za zavřenými dveřmi ložnice.

Začala jsem se děsit nastávajících večerů. Děsila jsem se být doma sama. Zašlo to dokonce tak daleko, že když odešel Tomáš do práce, sbalila jsem sebe a malého a odešla k rodičům, nebo ke kamarádkám. A večer, když se Tomáš vracel, vracela jsem se s ním.

Byt jsem ted' vnímala jako nebezpečný. Jako nepřítele.

Byla to noc, kdy jsem se co chvíli budila. Za okny svítil měsíc v úplňku a to pro mě znamenalo neklidné spaní. Převalila jsem se zrovna ve chvíli, kdy hrací kolotoč, zavěšený nad Tadeášovou postýlkou začal sám od sebe vyhrávat. Vylekaně jsem vyskočila z postele a rozsvítila lampičku. Skutečně, kolotoč hrál, i když byl natahovací, a já, ani Tomáš jsme ho téměř nepoužívali.

„Co to...“ vzbudil se Tomáš. V tu stejnou chvíli se ozval znovu ten škodolibý smích, který se ztratil v otevřených dveřích do předsíně. V těch dveřích, které na noc vždycky zůstávaly zavřené!

Kolotoč přestal hrát a já rychle vzala malého z postýlky. Byla jsem už tak psychicky na dně, že jsem začala nekontrolovatelně plakat. Od toho večera spal malinký s námi v posteli.

„Poblíž nejsou žádné volné byty,“ oznámila mi Alice do telefonu. „Ptala jsem se všude, ale na nic jsem nepřišla. Museli byste se jedinečně odstěhovat z města. Víš, zkusit štěstí někde jinde.“

„Cože?“ vyjela jsem na ni poněkud nepřiměřeně zostra. „Promiň, je toho už na mě moc...“

„Chápu tě. Momentálně není nic volného.“

„Jak je to krucinál možné?“ Spíš než k Alici jsem mluvila k sobě. Vždyť někde přeci musí být místo. Jsme ve městě a ne

někde na vesnici! Z nějakého důvodu jsem si začínala myslet, že za tím určitě stojí ten duch.

Konečný zlom nastal dvacátého listopadu večer. Maličký se vzbudil a křičel, jako by ho na nože brali. Okamžitě jsem vstala a rozsvítila lampičku, jenže v posteli nebyl. S bodnutím u srdce jsem se rychle podívala na zem, jestli náhodou nespadl, ale ani tam nebyl. Pohled mi instinktivně sklouzl k jeho postýlce: ležel v ní a brečel, zatímco se celá postýlka třásla.

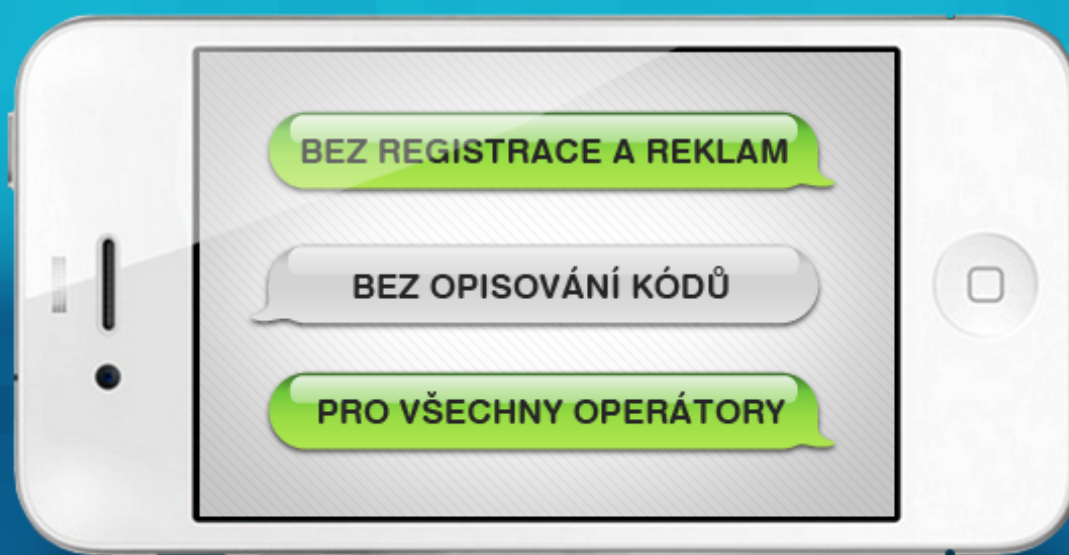
„Tomáši!“ zakřičela jsem na manžela, který byl rovněž vzhůru, vyskočila jsem z postele a vrhla se k Tadeášovi. Vytáhla jsem ho z ní, a když jsem se vracela do postele, v otevřených dveřích do ložnice jsem zahlédla ten obrys vysoké postavy s bledou tváří. Zíral na nás a odporně se usmíval. Hrůzou jsem vyjekla, ale dříve, než se tam Tomáš stačil podívat, dveře se s prasknutím zavřely.

Tu noc jsme už nešli spát. Čekali jsme až do rána, a jen co začalo konečně svítat, sbalili jsme si ty nejdůležitější věci a odešli zpět k mým rodičům. Do konce týdne jsme z toho bytu měli vystěhované veškeré věci a nábytek. Nový pronájem jsme si tentokrát našli přes agenturu, a s tím duchem se už nikdy víc nesetkali.

Od té doby jsem se ještě párkrát potkala s Alicí. Řekla mi, že byt i nadále pronajímají, ale vypadá to, že by se ho ze strachu nejraději zbavili. Noví majitelé se jí prý začali stěžovat na podivné zvuky vycházející ze zdi...

Jak říkám, nikdy jsem na duchy moc nevěřila, ale teď...

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

EsemeS.CZ
SMS zdarma z internetu